

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 30. april 2017

Kirkedag: 2.s.e.påske/A

Tekst: Ez 34,11-16; 1 Pet 2,20-25; Joh 10,11-16

Salmer:

SK: 229 * 51 * 664 * 168 * 435,3 * 11

LL: 229 * 51 * 168 * 435,3 * 11

Da Jesus træder frem i offentlighedens rampelys er det med ordene om, at ”Guds rige er kommet nær”. Guds rige! Hvad enten man i datiden – og for den sags skyld også i nutiden – var tiltalt af Jesu forkyndelse, var jøde og godt forankret i GT og det billede, som dér gives af Gud, om man var græker eller romer eller noget som helst andet, så er ’Gud’ den aller højeste autoritet. Uanset, hvilken tro, man har, så er ens Gud den aller højeste. Selv konger og kejsere og andet godtfolk, må bøje sig for deres gud og undgå at gøre deres gud vred.

Det gælder også i nutiden. Uanset hvad mennesker gør til det guddommelige, det guddommelige princip eller, hvad vi nu kan finde på at kalde det, så har mennesker samme holdning og indstilling til det, som kristne har til Gud Herren, at der gives ikke højere magt og myndighed. Gud Herren, eller menneskers guder, er det højeste.

Så når Jesus proklamerer, at Guds rige er nær, så kan han ikke komme med noget større og mægtigere. Hans ord bliver da også på mange forskellige måder begrundet og styrket i hans gerninger, når han gør ting, som kun kan tilskrives det guddommelige. Og det er jo også i forhold til det guddommelige, at han senere anklages og korsfæstes, fordi han gør sig til eet med det guddommelige, med Gud.

Men lige indtil langfredag er der jo faktisk en del mennesker, der tager ham på ordet og følger ham til dette nært kommende Guds rige. Og alle har en forventning og forestilling om, at når Guds rige bryder igennem, så må alle andre riger vige for dette, for ingen står jo over Gud.

Så får vi påsken. Jesus dør på korset. Og godt nok sker der nogle enkelte meget underlige ting i forbindelse med hans død. Ting, som også kun kan tilskrives det guddommelige. Men det bliver lige som ikke fulgt op. Det sker bare – og hvad så? Jesus døde jo alligevel. Og verden synes ikke at være blevet så meget anderledes af den grund.

Men, der er en trumf i ærmet. Jesus opstår påskemorgen. Dét havde man alligevel ikke ventet, for den spinkle erkendelse der var om det forud for hans korsfæstelse, som han selv havde fortalt det, ja, den forduftede i vinden og mørket, som rasede over Golgata, da Jesus udåndede.

Jesus stod op fra de døde. Det må da slå alt. Ingen andre magthavere i verden, hverken før eller siden, kan slå den. Ikke, at det ikke var set før, for Jesus havde jo opvakt døde. Og opvækkelsen af Lazarus, var jo sket i fuld offentlighed og et stort skue for datidens verdenspresse. Der var bare lige det aber dabei ved hans egen opstandelse: der var ingen vidner til den. Så hvor er lige den guddommelige manifestation og fuldbyrdelsen af Guds rige?

Efter opstandelsen viser og åbenbarer Jesus sig for disciplene og en del andre mennesker. Og troen på Jesus som opstanden begynder at brede sig. Den breder sig i takt med, at disciplene går ud i al verden og forkynder, døber og oplærer. Fuldstændig som vi selv er et resultat af dette. Der var nogle, der engang lod os døbe, fortalte og lærte os om Jesus. Og opgaven står stadig i

sin opfyldelse. Hvis Gud har siddet i sin himmel med en slags huskeliste over frelseshistorien, så har han kunne krydse af:

Profetier givet ved profeterne - check

Maria gravid ved Helligånden – check

Jesus født i Betlehem – check

Jesus døbt i Jordanfloden – check

Jesus kalder og udruster disciple – check

Jesus forkynder og gør undergerninger – check

Jesus dør på korset og opstår af graven – fuldbragt

Forkyndelse, dåb og oplæring for alle mennesker – nej, det er endnu ikke fuldbragt. Den opgave er stadig i gang.

Og nu er det os, der skal fortælle om Jesus. Vi skal fortælle for mennesker om Guds riges nærvær i Jesus Kristus. Vi skal fortælle om det højeste princip, den højeste magt og myndighed. Vi skal fortælle om den største kærlighed og retfærdighed. Vi skal fortælle om Himmelherskeren og Menneskesønnen. Vi skal fortælle om ham, som – iflg. et andet sted i NT – alle folkeslag må bøje sig for. Ja, alle andre magter og myndigheder, selv åndelige magter og alverdens afguder, må bøje sig i støvet for Gud Herrens riges frembrud med Jesus. Vi skal fortælle om den opstandne Herre og Frelser, Jesus Kristus. Det kan ikke blive større. Det er det største og dén største.

Den opgave står vi i lige nu. Også denne søndag. Og mennesker siger måske til os: Ok, jeg vil godt høre om Jesus. Vi er kommet for at høre om Jesus, som satte selv døden på plads. I ugens løb havde vi en bisættelse, og i den forbindelse fik jeg den tanke at sige det på en måde, som jeg ikke tidligere har, at ved troen på Jesu død og opstandelse, da har vi ikke længere livets begrænsning i døden, men dødens begrænsning i livet. Døden er begrænset med Jesu. Den Jesus, vi i dag vil høre om. Det bliver aldrig større.

Og nu skal vi rigtig høre om denne Jesus, Guds søn: Han er den gode hyrde! Hyrde! En hyrde?

I en verden, hvor en Trump, Putin, Merkel, Le Pen, Macron og hvad de nu hedder alle sammen kæmper om at være ledere. Ledere med udstråling, magt, myndighed, autoritet (det er i hvert tilfælde, hvad de ønsker og tror, de har), hvor ledere overgår hinanden i sikkerhedsfolk, biler, bygninger, formuer osv. I en verden, hvor ledere går efter indflydelse og magtdemonstrationer og ordholdenhed og omgærdes med alle former for storhed, da skal vi fortælle om, høre om, den største – som en hyrde! Der er noget, der skurer i ørerne. Når jeg ser f.eks. den arrogance, som Ateistisk Selskabs formand Anders Stjernholm, lægger for dagen i sin hellige krig mod folkekirken, så kan jeg sådan set godt forstå ham. Stjernholms kamp er bare dømt til at mislykkes, men det kan han ikke selv se, for han tror, han bare skal slå en hyrde af banen. Og hvordan skal vi få mennesker til at se Guds storhed i en hyrde i en sådan sammenhæng?

Er det ikke, som det hedder i sidste vers af næste salme:
Tidernes løb er sent og sært,
hyrdernes tid synes omme...

Og – hvis det endelig er, at det er et billede, så vil mange mennesker i dag gerne have sig frabedt dette billede, for i billedet af hyrden, er vi jo fårene. Hvad ligner det at sammenligne os med får? Da jeg var barn, kunne vi godt finde på at lege en leg, hvor vi spurgte hinanden om, hvad vi kunne tænke os at være, hvis vi f.eks. var en bil – hvilken bil? Vi spurgte også om, hvilket dyr, vi ville være. Jeg har aldrig hørt nogen sige, de gerne ville være et får.

Jeg har heller aldrig hørt om, at mennesker laver sig en gud, som er hyrde. Der er ingen status og position, hverken guddommeligt, politisk, socialt, økonomisk, ideologisk, militærisk eller i nogen som helst anden sammenhæng i hyrde og får. Tværtimod.

Men der er noget andet, som er langt vigtigere. Og langt mere værdifuldt. Og derfor også langt mere magtfuldt. Der er et ejerskab og et kærlighedsforhold. Der er et livsfællesskab i bundethed til hinanden. Der er en gensidig tilknytning, som ikke begrundes i stemmetal eller valgløfter. Tilknytningen begrundes i tro, håb og kærlighed. Tilknytningen begrundes ikke i, hvad der i det ydre tegner vort fællesskab; men i noget, som når helt ind i hjertet, rører sig helt inde i vore hjerter og udspringer helt inde fra hjertet.

Hvorfor kan forældre elske deres børn? Hvorfor kan elskende elske? Det er ikke fordi vi gør gode ting ved hinanden eller opfører os pænt og sødt, jo det fremmer det selvfølgelig. Men, det er først og fremmest fordi vi med vore børn, og vore forældre og vor elskede, er rørt ved helt ind i hjertet. Derfor kan vi stadig elske, selv om der gøres os ondt. Derfor gør det ondt, når vi ikke længere har mulighed for at elske. Det er jo ikke, som når bilen går i stykker, så kan man jo bare skifte den ud. Man kan ikke bare skifte elskede ud, for så skal der skiftes ud i hjertet, og det gør ondt. For så rives det reb, der er tretvundet over. Det reb, der binder os til hinanden, og som er tvundet af netop tro, håb og kærlighed.

Og et sådant reb er hyrden og fårene bundet til hinanden med. Et sådant reb, og alt dette er det, der knytter hyrden til fårene. Når Jesus – og Gud Herren i al sin treenighed – fortæller om sig selv og sin guddommelige status for os, og gør det i billedet

af hyrden, er det for at fortælle os, at Gud har hjerte og hjertets egenskaber for os. Guds hjerte banker for os.

Der findes ikke noget bedre billede af Gud, som vi kan forstå og forholde os til end netop hyrdebilledet.

I næste salme synger vi i v.3:
Jesus han er den hyrde god,
som haver hjorden til eje,
dyrt har han købt den med sit blod,
sanket på vildsomme veje;
driver sin hjord han op og ned,
altid med saven "Liflighed"
vogter han flokkene sine.

Jesus vogter os, som den gode hyrder vogter sine kære får, sine egne. Jesus vogter os som sine egne. Han gik i døden for os. Han går i livet for os. I hyrden banker Guds hjerte for os.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen